

Sygn. akt XVII AmE 11/05

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2006 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W składzie:

Przewodniczący - Sędzia SR (del.) Witold Rękosiewicz

Protokolant ref. sąd. Marcin Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2006 r. w Warszawie na rozprawie
sprawy z powództwa S R K Spółka Akcyjna z/s w K

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o karę pieniężną

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia
15 listopada 2004 r. nr DTA-4511-7(7)2004/1493/AO

oddala odwołanie

SSR Witold Rękosiewicz

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją nr DTA-4511-7(7)2004/1493/AO z dnia 15.11.2004 r. po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej wymierzył S R K Spółka Akcyjna z/s w K karę pieniężną w wysokości 70.000 zł za to, że prowadząc działalność koncesjonowaną w zakresie obrotu energią elektryczną oraz w zakresie przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej zastosowała ceny energii elektrycznej bez dopełnienia obowiązku

przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej w trybie art. 47 ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne /Dz. U. z 2003 r. nr 153, poz. 1504 ze zm./.

Swoją decyzję Prezes URE oparł na ustaleniu, że Spółka R. K. SA od momentu przejęcia w 1999 r. K. W. K. „N. R.” wraz z jej działalnością energetyczną i stosownymi koncesjami w zakresie przesyłania, dystrybucji i obrotu energią elektryczną pobierała od odbiorców energii elektrycznej opłaty na podstawie cen i stawek zawartych w taryfach sąsiednich spółek dystrybucyjnych a od 2002 r. opłaty naliczane wg jednostkowego kosztu poniesionego na eksploatację urządzeń elektroenergetycznych we wszystkich rejonach C. Z. G. K. w C. za trzy miesiące 2002 r. zgodnie z uchwałą zarządu spółki z dnia 3.06.2002 r. nr 300/2002/Z/I.

Na podstawie powyższych informacji wynikających z pisma Spółki R. K. SA z dnia 5.10.2004 r. nr SkR/6293/2004 Prezes URE stwierdził, że w/w przedsiębiorstwo dopuściło się naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 5 Prawa energetycznego poprzez stosowanie ceny energii elektrycznej bez dopełnienia obowiązku przedstawienia taryfy do zatwierdzenia w trybie art.47 ust.1 ustawy. Wydając decyzję Prezes URE miał na uwadze, że użytkowanie majątku energetycznego będącego własnością innego podmiotu nie jest przeszkodą w ustaleniu taryfy.

Ponadto nie zachodzą określone w art. 49 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne przesłanki do zwolnienia przedsiębiorstwa od obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia, ponieważ nie działa ono w warunkach konkurencji. Nie ma również podstaw do zwolnienia Spółki R. K. SA od tego obowiązku z mocą wsteczną, o co wnosiła, ponieważ zwolnienie udzielane jest „na przyszłość” a obowiązujące przepisy nie przewidują udzielenia zwolnienia na miniony już okres.

Prezes URE nie uwzględnił też wniosku S₁ i R₁ K₁ SA o umorzenie postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z prowadzoną działalnością, ponieważ obowiązujące przepisy dopuszczają możliwość umorzenia postępowania tylko w przypadku gdy postępowanie zostało wszczęte na wniosek a nie z urzędu, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie.

Przy ustalaniu wysokości wymierzonej kary pieniężnej Prezes URE zgodnie z art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego uwzględnił stopień szkodliwości czynu, zawinienia podmiotu oraz jego dotychczasowe zachowanie i możliwości finansowe określone na podstawie uzyskanego przez przedsiębiorstwo w roku poprzedzającym wydanie decyzji przychodu z działalności koncesjonowanej.

W złożonym odwołaniu S₁ R₁ K₁ SA zarzuciła zaskarżonej decyzji naruszenie prawa materialnego tj. art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego przez wymierzenie kary pieniężnej w sytuacji gdy ustawowe przesłanki ustalenia wysokości kary określone w tym przepisie uzasadniają odstępianie od jej wymierzenia w całości oraz naruszenie art. 77 § 1 kpa poprzez zaniechanie rozpatrzenia materiału dowodowego w sposób wszechstronny.

Powód wnosił o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości wskazując, że jego przedmiotem działalności jest prowadzenie likwidacji kopalń, zagospodarowywanie pozostałego majątku i tworzenie nowych miejsc pracy.

Prowadzenie działalności właściwej dla przedsiębiorstwa energetycznego wynika z faktu przejęcia sieci energetycznych przeznaczonych do przesyłu rozdziału i dostarczania energii elektrycznej, której własności mimo podejmowanych starań nie udało się przenieść na rzecz profesjonalnych przedsiębiorstw energetycznych.

Z uwagi na obowiązek utrzymania dostaw nie była też możliwa likwidacja tych sieci.

Powód zaznaczył, że opłaty pobierane od odbiorców ustalone były na podstawie stawek taryfowych stosowanych przez sąsiednie spółki wg kosztów jednostkowych ponoszonych na eksploatację urządzeń.

Podkreślił też, że opracowanie taryfy wymaga specjalistycznej dokumentacji, co z uwagi na przedmiot prowadzonej działalności jest szczególnie utrudnione i czasochłonne.

W ocenie powoda zachodziły podstawy ustawowe do odstąpienia od wymierzenia kary i umorzenia postępowania, ponieważ nie ponosi on winy z uwagi na w/w przeszkody. Wskazał też, że jego działalność miała znikome znaczenie na rynku a w swoim działaniu kierował się interesem odbiorców energii więc brak również zarzutu szkodliwości w jego działaniu.

Powód zarzucił też Prezesowi URE, że w wydanej decyzji nie odniósł przepisu, na którego podstawie wymierzył karę do poczynionych ustaleń faktycznych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes URE wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że powód prowadzi działalność w zakresie przesyłania, dystrybucji i obrotu energią elektryczną na podstawie udzielonych koncesji. W prowadzonej działalności stosował ceny i stawki opłat przez prawie 3 lata nie posiadając zatwierdzonej taryfy dla energii elektrycznej, co zostało stwierdzone bezsprzecznie. Naruszył tym samym obowiązki wynikające z art. 47 Prawa energetycznego ponieważ nie opracował taryfy i nie przedłożył jej do zatwierdzenia powołanemu do tego organowi do czego był zobowiązany z chwilą uzyskania koncesji.

Pozwany wskazał też na inne obowiązki, które muszą być spełnione w związku z wprowadzeniem taryfy do stosowania. W świetle powyższego pozwany uznał przedstawione przez powoda argumenty dotyczące stosowanych stawek za niezasadne.

Podniesiony przez powoda w odwołaniu zarzut naruszenia art. 77 kpa ocenił jako zbyt ogólnikowy i nie uzasadniony.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:

Występujące w sprawie okoliczności faktyczne są bezsporne.

Powód nie twierdzi, że w przeprowadzonym postępowaniu administracyjnym zostały one ustalone niezgodnie z prawdą. Wskazuje jedynie na pewne fakty, które w jego ocenie uzasadniają uchylenie zaskarżonej decyzji.

Zważyć należało, że prowadząc działalność koncesjonowaną powód miał pełną świadomość ciężących na nim z tego tytułu obowiązków. Świadczy o tym fakt, że przejmując majątek i koncesje wraz z przejętą kopalnią uzyskał nowe decyzje koncesyjne i ponosił związane z tym opłaty. Powód miał też, na co wskazał Prezes URE, możliwości skalkulowania taryfy na podstawie kosztów utrzymania majątku elektroenergetycznego. Skoro więc powód zdecydował się na występowanie z wnioskami o udzielenie nowych koncesji w związku z przejęciem sieci energetycznej, zdaniem Sądu uznać należało, że wiedział jakie obowiązki musi spełnić aby prowadzić swą działalność zgodnie z przepisami. Niespełnienie w tej sytuacji przez 3 lata obowiązku wynikającego z art. 47 ust. 1 Prawa energetycznego należy w ocenie Sądu uznać za świadome działanie powoda oparte na przeświadczeniu, że pozostanie niezauważone z uwagi na znikomy rozmiar.

Należy podkreślić, że powód nawet nie próbował uzyskać od Prezesa URE zwolnienia z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia, co uchroniłoby go przed negatywnymi skutkami prowadzenia działalności w sposób niezgodny z ustawą. Z uwagi na fakt, że działanie powoda stanowi naruszenie określonego w art. 47 ust. 1 Prawa energetycznego obowiązku związanego z uzyskaniem koncesji wydana przez Prezesa URE decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej w ocenie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów znajduje pełne uzasadnienie w świetle okoliczności sprawy i obowiązujących przepisów.

Odnośnie wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego może ona sięgać nawet 15% przychodu przedsiębiorcy. Mając na uwadze, że fakt nieprzestrzegania wynikających z uzyskania koncesji obowiązków został stwierdzony ponad wszelką wątpliwość, zdaniem Sądu ustalenie kary pieniężnej na poziomie 1% przychodu

nie jest zbyt wygórowane. Obniżenie wysokości kary pieniężnej nałożonej decyzją doprowadziłoby do wyeliminowania jej celu prewencyjnego, który ma oddziaływać również na innych przedsiębiorców prowadzących tego rodzaju działalność.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania oddalił je na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc.

SSR Witold Rękosiewicz

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność

S. Rękosiewicz